

Duginova Amerika (doprovodná ilustrace: propagandistický plakát - rovněž známý ve verzi „**Liberators**“ - norského výtvarníka Haralda Damsletha)

Autor: Matt Parrott

Alexandr Dugin je populární, dobře postavený a akademicky uznávaný profesor na Moskevské státní univerzitě (recenze pochází z roku 2012, o dva roky později Dugin díky mediální kampani o místo vedoucího Katedry sociologie mezinárodních vztahů přišel - pozn. DP). Na rozdíl od svých severoamerických a západoevropských protějšků nejsou jeho myšlenky ruskými mainstreamovými médii cenzurovány a víceméně se těší přízni Putinovy vlády. Je nepochybně nejvýznamnějším myslitelem nové pravice v Rusku a domácí vliv spolu s ambiciózními snahami o budování mezinárodních partnerství a vztahů z něj učinily pravděpodobně nejvýznamnějšího myslitele nové pravice na světě.

Jeho nedávno napsaná a přeložená kniha *Čtvrtá politická teorie* je zásadním milníkem v globálním vývoji ideové školy nové pravice. Snaží se v ní hovořit k opravdu celosvětovému publiku, ačkoli jeho provinční předpojatost a perspektiva pravidelně od tohoto cíle odvádějí pozornost. Pokouší se zde překročit rámec moderních liberálních paradigmat a hodnot, ale přítomen je i kus autocenzury, vychytralosti, *Realpolitik*, odbočování od tématu atd.

Naštěstí existují lidé dost inteligentní a přemýšliví na to, aby si z této knihy něco vzali, kteří odvádění pozornosti prohlédnou a soustředí se na Duginovy neocenitelné postřehy, strategie a perspektivy. Koneckonců, skutečným smyslem Duginem vyznávaného Benoistova *pluriversalismu* (univerzálního pluralismu), je to, že různé regiony a komunity si mohou zachovat a chránit své vlastní jedinečné příběhy a perspektivy. V ruské psýché je „Amerika“ něčím zcela jiným, než co zažíváme my Američané... Stejně tak i naše imaginární „Rusko“ bude skutečným Rusům bezpochyby cizí.

Cizinci a to zejména Rusové, vidí téměř výlučně jen naši špatnou stránku. V mnoha ohledech Rusové o americké vojenské a zahraniční politice přemýšlí více než my. Působení „naší“ kultury jsou pak vystaveni výhradně v podobě židovských a kosmopolitních center, které jsou právě tak cizí a nepřátelské obyčejným Američanům jako Rusům. Pokud už Rusové navštíví USA, tak nejspíše právě tato kosmopolitní centra. Stejně jako Američané 20. století vnímali Rusko jako zločinnou karikaturu židobolševismu a nepřátelského marxismu, vidí současní Rusové Ameriku jako zlověstnou karikaturu židoliberalismu a kanibalského kapitalismu.

Jedním obzvláště otravným příkladem z mnoha je Duginův exkurz, jak kapitalistická ideologie objektivismu Ayn Randové představuje logické dovršení protestantské pracovní morálky. **Ayn Randová** se narodila a vyrostla v Rusku a do Ameriky odešla až po dokončení postgraduálního studia právě na univerzitě, kde Dugin pracuje. Ke spojení filosofie Ayn Randové – tedy hegelovské inverze marxistické ideologie – s protestantským pohledem na predestinaci mohlo dojít jen v horečnaté představivosti ruského protiamerického polemika.

My lidé hlásící se k severoamerické nové pravici jsme navíc tak neotesaní, abychom dodali, že dotyčná ve skutečnosti nebyla Ruska, ani Američanka, ale Židovka (její skutečné příjmení bylo Rosenbaumová) se sekulární židovskou identitou, přístupem i duchem. Pokud bychom se pustili do zkoumání rozdílů mezi hostitelským národem a židovskou kulturou, zjistili bychom, že skutečné rozdíly mezi kterýmkoli z našich národů jsou jen titěrnou trhlinou oproti propasti mezi námi a židovským národem.

Duginova politická teorie „odmítá veškeré formy a variety rasismu“. Je to dokonce jeden z jejích „základních prvků“. Může se jednat o problém překladu, ale zdá se, že Dugin definuje „rasismus“ jako nadřazenost, a sáhodlouze se rozepisuje o zlu třídního, progresivního, ekonomického, technologického (Mac vs. PC?) či kulturního rasismu. Naštěstí Dugin dodává, že jeho politická teorie má „pozitivní vztah k *ethnos*“, což je dost možná mezera, kterou by se dala „vpašovat“ biologická definice etnických identit.

Je velmi snadné odsoudit rasovou „nadřazenost“, když jste vy i vaše společnost měli tu výsadu být vyjmuti z rasových sporů. Historické příklady „nadřazenosti“ nebyly případy prosté ničemnosti, ale reakcí na mocné historické síly. Kontinentální Evropané a Rusové mají spoustu rad a odsudků směrem k bílým Jihoafričanům, Australanům a americkým Jižanům, kteří neměli ten luxus rozvíjet své rasové postoje v pohodlné vzdálenosti ctihodného profesora v srdci velké převážně bělošské země.

Dokonce i v Americe jsme měli (a stále máme) odtažitě Yankee přednášející Jižanům o nemorálnosti jejich strukturovaného vztahu k americkým černochem. Velká migrace amerických černochem na sever v minulém století poskytla Yankeeům příležitost uplatnit jejich rovnostářské teorie v praxi. Američtí Seveřané se rozhodli namísto strukturovaného vztahu k nim raději nemít vztah žádný. Zatímco Jižané pouze trvali na „oddělených, ale rovnocenných“ školách, Seveřané se vyhýbáním, uhýbáním a přehlížením problémů propracovali až k nepochybně „oddělené, ale rovnocenné“ zemi.

Jak ostatně praví známé americké úsloví:

Jižanům nevadí, že černoši žijí poblíž... Pokud se nechovají povýšeně.

Seveřanům nevadí, pokud se černoši chovají povýšeně... Ale nesmí žít poblíž.

Pokud jsou Rusové tak znepokojeni našim údajným špatným zacházením s černými

Američany, Indiány a dalšími menšinami, možná by měli zvážit, že jim nabídnou azyl. Možná, že neúměrný podíl černochů, které jsme uvěznili, jsou političtí vězni? A těmto politickým vězňům by se dařilo mnohem lépe v méně „rasistické“ společnosti? Dělán si legraci. Rusové nejsou natolik sebevražední, aby si tento problém zavlekli do své země, nevyřešili by ho o nic lépe než my. A konečně – černí Američané by takovou nabídku nepřijali. Statisticky vzato, černoši možná nejsou tak inteligentní jako bílí... ale nejsou hloupí. Nechystají se vzdát svého docela pohodlného a privilegovaného postavení, které mají v americké „rasistické“ společnosti.

Nemá ovšem smysl se příliš vážně zabývat rasovými perspektivami Dugina a dalších intelektuálů **nové pravice** v zahraničí, protože je to téma, které zjevně ještě neberou zcela vážně. Evropská a ruská nová pravice se pravděpodobně budou vyhýbat tomu, aby braly rasové problémy stejně vážně jako severoamerická nová pravice, dokud je rozsáhlé **demografické změny** nepostaví před jejich vlastní závažné rasové problémy. Byť se my v Americe máme od našich bratrů v zahraničí učit co ohromně, náš současný status hlavního hostitele židovské moci a naše důvěrná historická přímá obeznámenost s rasovou otázkou vyžaduje, abychom k těmto problémům přistupovali jasně a přímo, bez slovíčkaření, zmatků a vytáček.

Souhlasím s **Duginem** a zbytkem nové pravice, že strukturálně „rasistické“ uspořádání amerického Jihu i jinde by mělo zmizet ve prospěch etnické identity a autonomie. Souhlasím s Duginem, že nastala čas pro rozsáhlé změny politických teorií minulosti. Souhlasím s Duginem ohledně základních kontur jeho politické teorie: pluriversalistický a multipolární světový řád, postavený na časem prověřených politických jednotkách kmenové identity. Souhlasím s Duginem, že jádrem problému je západní kapitalismus... nejsem však ochoten ignorovat kritickou roli, kterou Židé historicky sehráli a i dnes hrají při prosazování a řízení této ničivé síly.

Byl jsem a nadále zůstávám velmi kritický nejen vůči subverzivnímu a psychotickému americkému režimu, ale i vůči těm zdegenerovaným aspektům naší kultury, z nichž nelze vinit jen Židy a nadnárodní korporace. Velký podíl na problému neseme i my sami. Při dalším postupu budeme tento problém antiamerikanismu muset promyšleně a pečlivě analyzovat. Velká část antipatie, jíž se nám od našich evropských a ruských protějšků dostává, je platná, srozumitelná či snadno překousnutelná. Zůstává však nemalý díl obyčejného urážení, zkršené demagogie, cílených na domácí publikum na úkor rozvoje právě těch partnerství a vzájemných vztahů, jejichž význam si **Dugin** zjevně dobře uvědomuje.

Recenze Matta Parotta *Dugin's America* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 11. října 2012.

Knihu Alexandra Dugina *Čtvrtá politická teorie* (2020) lze objednat na stránkách nakladatelství Sol Noctis.